

“মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোক মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈছা, তোমালোকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ লাভ কৰিছা, সেইবাবে তোমালোক হৈছা ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিকালদৰ্শী আৰু ত্ৰিলোকীনাথ”

প্ৰশ্ন: বিশ্বৰ আত্মিক সেৱা তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও কৰিব নোৱাৰে- কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো তোমালোকেহে পৰম আত্মাৰ (শিৱবাবাৰ) শক্তি লাভ কৰা। প্ৰথমে তোমালোক আত্মাসকলক পৰম আত্মাৰ দ্বাৰা জ্ঞানৰ বেজী (ইঞ্জেক্সন) দিয়া হয়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক 5 বিকাৰৰ ওপৰত নিজেও বিজয়ী হোৱা আৰু আনকো কৰোঁৱা। এনেকুৱা সেৱা আন কোনেও কৰিব নোৱাৰে। কল্পই কল্পই তোমালোক সন্তানসকলেই এই আত্মিক সেৱা কৰা।

ওঁম শান্তি। পিতাৰ স্মৃতিত বহিব লাগে আন কোনো দেহধাৰীৰ স্মৃতিত বহিব নালাগে। নতুন নতুন যিসকল আহে তেওঁলোকে পিতাকতো নাজানে। তেওঁৰ নামতো বৰ সহজ - শিৱবাবা। পিতাক সন্তানে নাজানে, কিমান আচৰ্যজনক কথা। শিৱবাবা উচ্চতকৈও উচ্চ, সকলোৰে সংগতি দাতা। সকলো পতিতক পাৱন কৰোঁতা, সকলোৰে দুখ হৰণ কৰোঁতা বুলিও কয়, কিন্তু তেওঁ কোন, এয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। তোমালোক হৈছা তেওঁৰ নাতি-নাতিনী। তেন্তে নিশ্চয় পিতা আৰু পিতাৰ ৰচনাৰ আদি, মধ্য আৰু অন্তক জানিব। পিতাৰ দ্বাৰা সন্তানেহে সকলো জানি যায়। এইখন হয়েই পতিত সৃষ্টি। সকলো কলিয়ুগী পতিতক সত্যযুগী পাৱন কেনেকৈ কৰি তোলে সেয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ বাহিৰে জগতত আন কোনেও নাজানে। কলিয়ুগী দুৰ্গতিৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোঁতা, সত্যযুগী সংগতি দাতা পিতাহে হয়। শিৱ জয়ন্তীও ভাৰততহে হয়। নিশ্চয় তেওঁ আহে কিন্তু আহি ভাৰতক কি দিয়ে, সেয়া ভাৰতবাসীয়ে নাজানে। প্ৰতি বছৰে শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে কিন্তু জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ নাই সেইবাবে পিতাক নাজানে।

*গীত:- নয়নহীনক মার্গ-দৰ্শন কৰা..... (নয়নহীন কো ৰাহ দিখাও.....)

এইটো মনুষ্যে ৰচনা কৰা গীত যে আমি সকলো নয়নহীন। এই স্থূল নয়নতো সকলোৰে আছে কিন্তু নিজক নয়নহীন বুলি কিয় কয়? সেয়া পিতাই বহি বুজায় যে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ কাৰোৱেই নাই। পিতাক নজনাতে এয়া হ'ল অজ্ঞান। পিতাক পিতাৰ দ্বাৰা জনা ইয়াক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। পিতাই জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে গোটেই ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানা। তোমালোক জ্ঞান সাগৰৰ সন্তান মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ যোৱা। তৃতীয় নেত্ৰ মানেই ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিলোকীনাথ হৈ যোৱা। ভাৰতবাসীয়ে এইটো নাজানে যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ যি সত্যযুগৰ মালিক আছিল, তেওঁলোকে সেই উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পালে? তেওঁলোক কেতিয়া আহিল? আকৌ ক'লৈ গ'ল? পুনৰ কেনেকৈ ৰাজ্য ল'লে? একোৱেই নাজানে। এই দেৱতাসকল পাৱন নহয় জানো। পাৱনতো নিশ্চয় পিতায়েই কৰি তুলিব। তোমালোক ভাৰতবাসীক পিতাই বহি বুজায়। যিসকলে দেৱতাসকলক, শিৱক মানে। শিৱৰ জন্মও ভাৰততে হৈছে। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান। শিৱ জয়ন্তীও ইয়াতেই পালন কৰে। জগত অন্ধা, জগত পিতা ব্ৰহ্মা আৰু সৰস্বতীৰো জন্ম ইয়াতেই হয়। ভাৰততেই পালন কৰে। বাৰু, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ জন্মও ইয়াতেই হয়, তেওঁলোকেই ৰাধা কৃষ্ণ। এয়াও ভাৰতবাসীয়ে নাজানে। এনেকৈ কয় - হে পতিত পাৱন আহা তেন্তে নিশ্চয় সকলো পতিত। সাধু-সন্ত, ঋষি-মুনি আদি সকলোৱে আহ্বান কৰে যে আমাক পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহা। আনফালে আকৌ কুস্ত মেলা আদিলৈ পাপ ধুবলৈ যায়। এনেকৈ ভাবে যে গঙ্গা পতিত পাৱনী। আহ্বান কৰে যে পতিত-পাৱন আহা তেন্তে মনুষ্যই কাক কেনেকৈ পাৱন কৰি তুলিব পাৰে? পিতাই বুজায় - তোমালোক প্ৰথমে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল। তেতিয়া সকলো পাৱন আছিল। এতিয়া পতিত। এনেকৈ কয় - প্ৰভু মার্গ-দৰ্শন কৰা। তেন্তে ক'ৰ মার্গ? কয় - বাবা জীৱন মুক্তিৰ মার্গ দেখুওৱা। আমাৰ 5 বিকাৰ আছে। বাবা আমি সকলো স্বৰ্গত আছিলোঁ, নিৰ্বিকাৰী আছিলোঁ। এতিয়া বিকাৰী পতিত হৈ গ'লোঁ, ইয়াৰ কিবা ৰহস্যতো বুজোৱা। এইবোৰ কোনো মুখৰোচক নহয়। পিতাই বুজায় - শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা অথবা পৰমাত্মাই শুনোৱা গীতা। পতিতক পাৱন কৰি তোলাঁতা হৈছে নিৰাকাৰ ভগৱান। মনুষ্যক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। পিতাই কয় - ইমান ডাঙৰ ডাঙৰ গুৰু থকা সত্ত্বেও ভাৰত ইমান পতিত কড়িৰ নিচিনা কিয় হৈ গ'ল। কালিৰ কথা যে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। বাবাই ভাৰতক স্বৰ্গ উপহাৰ দিছিল। ভাৰতবাসী পতিতসকলক আহি ৰাজযোগ শিকাই পাৱন কৰি তুলিছিল। এতিয়া পুনৰ পিতা সন্তানসকলৰ ওচৰত সেৱাধাৰী হৈ আহিছে। পিতা হৈছে আত্মিক সেৱাধাৰী। বাকীতো সকলো মনুষ্য মাত্ৰেই হৈছে পাৰ্থিৱ সেৱাধাৰী। সন্ত্যাসীও পাৰ্থিৱ সেৱাধাৰী। তেওঁলোকে বহি গ্ৰন্থ আদি পঢ়ি শুনায়। পিতাই কয় যে মই নিৰাকাৰ আহি সাকাৰ সাধাৰণ বৃদ্ধ

শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি সন্তানসকলক বুজাও। হে ভাৰতবাসী সন্তানসকল, চোৱা আত্মিক পিতাই আত্মাসকলক বহি বুজায়। এই ব্ৰহ্মাই নুশুনায়, সেই নিৰাকাৰ পিতাই এইটো (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰৰ আধাৰ লয়। শিৱৰতো নিজৰ শৰীৰ নাই। শালগ্ৰাম আত্মাসকলৰতো নিজৰ নিজৰ শৰীৰ আছে। পুনৰ্জন্মত আহি আহি পতিত হৈ যায়। এতিয়াতো গোটেই সৃষ্টিখনেই পতিত। পাৱন এজনো নাই। তোমালোক সত্যপ্ৰধান আছিল। পুনৰ খাদ পৰা বাবে সত্যৰ পৰা ৰজো, তমোত আহিলা। তোমালোক ভাৰতবাসীৰ ওচৰত শিৱবাবা আহি শৰীৰ ধাৰণ কৰে যাক ভাগীৰথ বুলিও কোৱা হয়। মন্দিৰত শংকৰৰ চিত্ৰ দেখুৱায় কিয়নো তেওঁলোকে শিৱ শংকৰক একে বুলি বুজি লয়। এইটো নুবুজে যে শিৱতো নিৰাকাৰ, শংকৰতো আকাৰী হয়। শিৱ শংকৰ একেজন বুলি কেনেকৈ কয়। বাৰু, আকৌ বলধৰ ওপৰত কোনে আৰোহন কৰে। শিৱ নে শঙ্কৰে? সূক্ষ্মবতনত বলধ ক'ৰ পৰা আহিল? শিৱ থাকে মূলবতনত, শংকৰ সূক্ষ্মবতনত। মূলবতনত সকলো আত্মা থাকে। সূক্ষ্মবতনত কেৱল ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰহে থাকে, তাত জন্তু নাথাকে। পিতাই কয় - মই সাধাৰণ বুঢ়া শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক বুজাওঁ। তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানা। সত্যযুগৰ পৰা তোমালোকে কিমান জন্ম লৈছা? 84 জন্ম লৈছা। এতিয়া এইটো হৈছে অন্তিম জন্ম। ভাৰত যি অমৰলোক পাৱন আছিল, সেই ভাৰত এতিয়া মৃত্যুলোক পতিত। সকলোৰে সংগতি দাতাতো এজনেই নহয় জানো। বুঢ়া মালা হৈছেই পৰমপিতা পৰমাত্মা নিৰাকাৰ শিৱৰ। শ্ৰী শ্ৰী 108 বুঢ়া মালা বুলি কোৱা হয়। সকলো শিৱৰ ডিঙিৰ হাৰ। পিতাতো হৈছে পতিত-পাৱন সকলোৰে সংগতি দাতা, সকলোকে উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা। লৌকিক পিতাৰ পৰা হৃদৰ (স্থূল) উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, যাক সন্ন্যাসীসকলে কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ বুলি ভাবে। পিতাই কয় যে যথাযথ তোমালোকৰ এই সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান। পিতাহে আহি জ্ঞানেৰে পতিতক পাৱন অথবা কাঁইটক ফুল কৰি তোলে। এয়া হৈছে গীতাৰ জ্ঞান। এই জ্ঞান কোনো মনুষ্যই বুজাব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পাৱন পিতাইহে বুজাব পাৰে। পিতাৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় যি তোমালোকে লৈ আছা। তোমালোকেহে কেৱল সংগতিৰ ফালে গৈ আছাইক। এতিয়াতো সংগমত আছা, তেওঁলোকতো কলিযুগত আছে। এতিয়া হৈছে কলিযুগৰ অন্ত। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও সন্মুখত থিয় হৈ আছে। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও যেতিয়া তোমালোকে ৰাজযোগ শিকিছিল। তেতিয়া খেৰৰ জুমুঠি স্বৰূপ গোলাকাৰ পৃথিৱীখনত জুই লাগিছিল। এতিয়া তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি আছা, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বৰ কাৰণে। বাকীতো সকলো হৈছে ভক্তি মার্গ। পিতা যেতিয়া আহে তেতিয়া আহি স্বৰ্গৰ দ্বাৰ খোলে। পিতাই কয় - এই শিৱশক্তি ভাৰত মাতাসকলেতো গ্ৰীমতত ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলে। তোমালোক হৈছে শিৱশক্তি ভাৰত মাতা, যিসকলে ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলা। তোমালোক হোৱাই শিৱৰ সন্তান, তেওঁকহে স্মৰণ কৰা। শিৱৰ পৰা শক্তি লৈ 5 বিকাৰ ৰূপী শত্ৰুৰ ওপৰত জয় লাভ কৰা। তোমালোক সন্তানসকলে 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও ভাৰতৰ আত্মিক সেৱা কৰিছিল। তেওঁলোকে সমাজ সেৱা কৰে, পাৰ্থিৱ সেৱা। এয়া হৈছে আত্মিক সেৱা। পৰম আত্মা আহি আত্মাক বেজী দিয়ে, পঢ়ায়। আত্মাইহে শুনে। তোমালোক হৈছে আত্মা। তোমালোকেহে 84 জন্ম লোৱা। এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লোৱা। 84 জন্ম লৈ 84 গৰাকী মা- পিতা পালা। সত্যযুগত, ত্ৰেতাত তোমালোকে স্বৰ্গৰ সুখ পালা, এতিয়া আকৌ বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। যথাযথ ভাৰতে এই উত্তৰাধিকাৰ পাইছিল। ভাৰতত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব আছিল। তাত দৈত্য আদি কোনো নাছিল। তোমালোকে জানা যে এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিত জুই লাগিব। মই আহি জ্ঞান যন্তু ৰচনা কৰোঁ। তোমালোক সকলো পৱিত্ৰ দেৱতা হোৱাগৈ। হাজাৰ হাজাৰ আছে যিসকলে দেৱতা হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। পিতা আহিছে সন্তানসকলৰ সংগতি কৰিবৰ বাবে। তোমালোক সন্তানসকলক কাঁইটৰ পৰা ফুল কৰি আছে। তোমালোকক জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দি আছে যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে গোটেই নাটকক, শিৱবাবাই কি ভূমিকা পালন কৰে, সকলো জানা। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰ কি সম্পৰ্ক সেয়াও জানা। তেওঁলোকে দেখুৱায় যে বিষ্ণুৰ নাভিৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল। ব্ৰহ্মাই গৈ বিষ্ণু হয়। ব্ৰাহ্মণৰ পৰাই আকৌ দেৱতা। বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা হ'বলৈ 5 হাজাৰ বছৰ লাগিল। তোমালোকৰ এই জ্ঞান আছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ নাভিকমলৰ পৰা বিষ্ণুপুৰী প্ৰকট হৈ আছে। তেওঁলোকেতো চিত্ৰ আঁকিছে যে বিষ্ণুৰ নাভিৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল। আকৌ সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনালে। এতিয়া তোমালোকে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা গোটেই সাৰ বুজি পোৱা। পিতাই কয় - মুখ্য ধৰ্ম-শাস্ত্ৰ 4 খন, প্ৰথমে দৈৱী ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ গীতা। গীতা কোনে শুনালে? শিৱবাবাই। জ্ঞান সাগৰ, পতিত-পাৱন, সুখৰ সাগৰ হৈছে শিৱবাবা। তেওঁ বহি ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিলে, কৃষ্ণই নহয়। কৃষ্ণইতো মোৰ পৰা জ্ঞান শুনি কৃষ্ণ হ'ল। তেন্তে এয়া গুপ্ত কথা নহ'ল জানো। নতুন নতুন সন্তানসকলে এই কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰে, এইখনক নৰক বুলি কোৱা হয়। সেইখনক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবাই স্বৰ্গ স্থাপন কৰিলে, তাত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজত্ব কৰিছিল। এতিয়া তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। পিতাই কয় - এই মৃত্যুলোক, দুখধামত তোমালোকৰ এয়া অন্তিম জন্ম। ভাৰত অমৰলোক আছিল। তাত দুখৰ নামেই নাছিল। ভাৰত পৰিস্থান আছিল, এতিয়া কবৰস্থান হৈ গ'ল, পুনৰ পৰিস্থান হ'ব। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। এয়া হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পাঠশালা। এয়া কোনো সন্ন্যাসীৰ সংসংগ নহয়, য'ত বহি শাস্ত্ৰ শুনায়। এই কথাবোৰ নতুন কোনেও বুজিব নোৱাৰে যেতিয়ালৈকে 7 দিনীয়া পাঠ্যক্ৰম নকৰে। এই সময়ত ভক্ততো সকলো মনুষ্য মাত্ৰই হয়, তেওঁলোকৰ আত্মায়ে স্মৰণ কৰে। এজন পৰমাত্মা

প্ৰেমিকৰ সকলো প্ৰেমিকা।

পিতা আহি সত্যথও গঢ়ে। আধাকল্পৰ পাছত পুনৰ ৰাৱণ আহি অসত্য থও গঢ়ে। এতিয়া হৈছে সংগম। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। ভাল ভাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাৰ শ্ৰীমতত ভাৰতৰ প্ৰকৃত আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা শক্তি লৈ 5 বিকাৰ ৰূপী শত্ৰুৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে।

(2) মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বৰ বাবে পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। জ্ঞান ধাৰণ কৰি কাঁইটৰ পৰা ফুল হ'ব লাগে আৰু আনকো কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা সৰ্বদা আনন্দ বা বোজামুক্ত অৱস্থাৰ অনুভৱ কৰোঁতা মনমত আৰু পৰমতৰ পৰা মুক্ত হোৱা যিসকল সন্তানৰ প্ৰতিটো খোজ শ্ৰীমত অনুসৰি হয় তেওঁলোকৰ মন সদায় সন্তুষ্ট হ'ব, মনত কোনো প্ৰকাৰৰ অস্থিৰতা নাথাকিব, শ্ৰীমতত চলিলে স্বাভাৱিকভাৱে আনন্দিত হৈ থাকিব, বোজামুক্ত অৱস্থাৰ অনুভৱ কৰিব, সেইবাবে যেতিয়াই মনত অস্থিৰতা হয়, অলপো যদি সুখৰ শতাংশ কম হৈ যায় তেতিয়া পৰীক্ষা কৰা- নিশ্চয় শ্ৰীমতৰ অৱত্তা হৈছে সেইবাবে সূক্ষ্মভাৱে পৰীক্ষা কৰি মনমত বা পৰমতৰ পৰা নিজক মুক্ত কৰি লোৱা।

শ্লোগান: বুদ্ধি ৰূপী বিমানৰ দ্বাৰা বতনত উপস্থিত হৈ জ্ঞান সূৰ্যৰ কিৰণৰ অনুভৱ কৰাই হৈছে শক্তিশালী যোগ।

!! ওঁম শান্তি !!

মাতেশ্বৰীজীৰ অমূল্য মহাবাক্য

(1) **আত্মা পৰমাত্মাৰ পাৰ্থক্য, ভেদ:-** আত্মা পৰমাত্মা পৃথকে থাকিল বহুকাল, সুন্দৰ মেলা হৈ গ'ল যেতিয়া সৎগুৰুৱে পালে দালাল..... যেতিয়াই আমি এনেকৈ কওঁ ইয়াৰ যথার্থ অৰ্থ হৈছে যে আত্মা, পৰমাত্মাৰ পৰা বহুকাল বিচ্ছিন্ন হৈ গৈছে। বহুকালৰ অৰ্থ হৈছে বহুত সময়ৰ পৰা আত্মা পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ গৈছে, গতিকে এই কথাষাৰে সিদ্ধ কৰে যে আত্মা পৰমাত্মা বেলেগ বেলেগ দুটা বস্তু, দুয়োটাৰে আন্তৰিক ভেদ আছে কিন্তু এই জগতৰ মনুষ্যৰ পৰিচয় নথকা কাৰণে তেওঁলোকে এই কথাষাৰৰ অৰ্থ এনেদৰে উলিয়ায় যে মই আত্মাই পৰমাত্মা, কিন্তু আত্মাৰ ওপৰত মায়াৰ আৱৰণ থকাৰ কাৰণে নিজৰ আচল স্বৰূপক পাহৰি গৈছে, এনেকৈ কয় যে যেতিয়া মায়াৰ আৱৰণ আঁতৰি যাব তেতিয়া আত্মাই সেই পৰমাত্মা। গতিকে তেওঁলোকে আত্মাক এইটো অৰ্থত বেলেগ বুলি কয় আৰু অন্য লোকসকলে আকৌ এইটো অৰ্থত কয় যে মই আত্মাই পৰমাত্মা, কিন্তু আত্মাই নিজক নিজে পাহৰি যোৱাৰ কাৰণে দুখী হৈ গৈছে। যেতিয়া আত্মাই পুনৰ নিজে নিজক চিনি শুদ্ধ হৈ যায় তেতিয়া আকৌ আত্মা পৰমাত্মাৰ লগত মিলি এক হৈ যাব। গতিকে তেওঁলোকে আত্মাক এইটো অৰ্থত বেলেগ বুলি কয় কিন্তু আমি জানো যে আত্মা পৰমাত্মা দুয়োটা বেলেগ বস্তু। আত্মা পৰমাত্মাও হ'ব নোৱাৰে আৰু আত্মা পৰমাত্মাত মিলি এক হ'বও নোৱাৰে নতুবা পৰমাত্মাৰ ওপৰত আৱৰণ পৰিব পাৰে।

(2) **“মনৰ অশান্তিৰ কাৰণ হৈছে – কৰ্ম বন্ধন আৰু শান্তিৰ আধাৰ হৈছে কৰ্মাভীত”:-** বাস্তৱত প্ৰত্যেক মনুষ্যৰ এইটো ইচ্ছা অৱশ্যেই থাকে যে মোৰ মনত শান্তি প্ৰাপ্ত হৈ যাওঁক সেইবাবে অনেক প্ৰকাৰে চেষ্টা কৰি আহিছে কিন্তু মনৰ শান্তি এতিয়ালৈকে প্ৰাপ্ত হোৱা নাই, ইয়াৰ যথার্থ কাৰণ কি? এতিয়া প্ৰথমে এইটো চিন্তন চলাতো জৰুৰী যে মনৰ অশান্তিৰ প্ৰথম মূল শিপাডাল কি? মনৰ অশান্তিৰ মুখ্য কাৰণ হৈছে- কৰ্মবন্ধনত আৱদ্ধ হোৱাতো। যেতিয়ালৈকে মনুষ্যই এই 5 (পাঁচ) বিকাৰৰ কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ'ব নোৱাৰে তেতিয়ালৈকে মনুষ্যই অশান্তিৰ পৰা মুক্ত হ'ব নোৱাৰে। যেতিয়া কৰ্মবন্ধন চিঙি যায় তেতিয়া মনে শান্তি অৰ্থাৎ জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। এতিয়া চিন্তা কৰিব লাগে - এই কৰ্মবন্ধন চিঙিব কেনেকৈ? আৰু ইয়াৰ পৰা মুক্ত কৰোঁতা কোন? এইটোতো আমি জানো যে কোনো মনুষ্য আত্মাই কোনো মনুষ্য আত্মাক মুক্ত কৰিব নোৱাৰে। এই কৰ্মবন্ধনৰ হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰাওঁতা হৈছে একমাত্ৰ পৰমাত্মা, তেৱেঁই আহি এই জ্ঞান যোগবলেৰে কৰ্মবন্ধনৰ

পৰা মুক্ত কৰে সেইবাবেই পৰমাত্মাক সুখ দাতা বুলি কোৱা হয়। যেতিয়ালৈকে প্ৰথমে এইটো জ্ঞান নাথাকে যে মই আত্মা, আচলতে মই কাৰ সন্তান হওঁ, মোৰ আচল গুণ কি? যেতিয়া এয়া বুদ্ধিত উদয় হৈ যাব তেতিয়াহে কৰ্মবন্ধন চিঙিব। এতিয়া এই জ্ঞান কেৱল পৰমাত্মাৰ দ্বাৰাহে আমাৰ প্ৰাপ্ত হয় অৰ্থাৎ পৰমাত্মাৰ দ্বাৰাহে কৰ্মবন্ধন চিঙে। ভাল বাৰু - ওঁম্ শান্তি।